

Beste Marleen de Créé

Voor jou doe ik extra mijn best! Ik hou van mijn handschrift, maar mocht een en ander wat minder leesbaar zijn, dan kan je ook een kopij in *word* opvragen bij het Letterenhuis.

Waarom ik jou uitkoos voor deze brief? Wel, tijdens een lezing over je werk als dichter heb je me onherroepelijk besmet met de poëziemicrobe en sindsdien droom ik dat mijn naam in één adem uitgesproken wordt met het woord *auteur*. Zal ik ooit, net als jij, dertig dichtbundels schrijven? Of meer, want volgens mij ben je nog lang niet uitgeschreven. Binnenkort verschijnt er alweer een geesteskind van jou, met de prachtige titel: *“Toen gisteren nog vandaag was”*. In een van de gedichten schrijf je: *“zwijgen gleed in de kamers van het hart. zingen was niet toegelaten.”* Hoe graag had ik die woorden zelf verzonnen!

Tijdens je lezing ontdekte ik mijn dwingende voorkeur om, net als jij, hoofdletters te vermijden in gedichten. Hoe je speelt met klanken! Ik vind je bladspiegel aantrekkelijk. Dat ik je zei dat je toegankelijk schrijft, vond je een beetje raar, anderen ervaren dat blijkbaar niet zo. Ach, niets is zo subjectief en zo persoonlijk als poëzie, toch?

In *“Tussen boog en snaar”* las ik het gedicht met als eerste regel: *“spreeuwen worstelen zich luidruchtig door de mispelboom”*. Omdat het beeld me aansprak, vertaalde ik het gedicht naar het Engels. Ik stuurde je mijn tekst op en je reageerde dat ik het goed gedaan had. Dat inspireerde me nog meer om zelf te schrijven.

De mispelboom herinnerde me aan mijn grootvader, die dol was op die vruchten. En bij de spreeuwen dacht ik aan mijn eigen huis, waar vaak zwarte vogels cirkelen, in grote groepen, net zoals ze dat al deden bij de tuin van Vincent Van Gogh in Zundert. En hoe die vogels ook hem inspireerden tot grootse dingen.

Kunst en literatuur gaan samen. Je werkt in de tuin, je tekent, en bij goed weer schilder je of maak je met de hand geschepte boekjes. Al die bezigheden geven je rust en vrijheid. IK herken dat. Ze zijn de aanzet om weer schrijfspiratie op te doen. Zo simpel gaat dat. Poëzie is vanzelfsprekend voor je. De metafoor is de essentie van de beeldspraak, zeg je en hoe je als dichter steeds blijft denken. Je confronteert jezelf met iets, maar je verandert steeds. Je vergist je, je valt, je staat op en je gaat weer verder. Geweldig vind ik dat.

Je leerde me ook andere dichters ontdekken. Leonard Nolens was een vriend van je broer. Je vertelde over de poëziewedstrijd Blanka Gijselen, waaraan je deelnam zonder het te weten, omdat je man poëzie van jou had ingestuurd. Over Jozef De Belder van uitgeverij Colibrant, die op de prijsuitreiking vroeg of hij je gedichten mocht publiceren. En hoe je Maurice Gilliams leerde kennen en hoe je aan deze twee heren *“Brieven aan Plinius”* opdroeg.

Sindsdien bezocht je Maurice elke donderdag om 2 uur en dan schreven jullie samen. Schrijven is pikken, zegt men. Van hem leerde je om een sonnet en een vrij gedicht met structuur te combineren. Je sonnet is niet helemaal volgens het boekje of hoe Shakespeare dit zag, zeg je, maar ook dat het niet uitmaakt.

Van vriendschap gesproken: zelf ondervond ik ook hoe fijn het is om met collega-dichters nieuwe gedichten te bespreken, om ze daarna op mijn eentje te herwerken. Zo'n gesprekken geven vleugels. Wat een voorrecht was het dat je dat elke week kon met Maurice! En hoe geweldig is het dat je man steeds aan je zijde staat. Hoe jullie als een hecht team in de natuur wonen en werken.

Je sprak ook over Arthur Rimbaud, Jacques Brel, Fernando Pessoa, Karel Van de Woestijne, Hugo Claus, Eva Gerlach, ... Door jou ontdekte ik dichters als Rainer Maria Rilke, die nadacht over de dingen en ze verwoordde, of Paul van Ostaijen die je al las als kind en hoe je je afvroeg wat hij bedoelde met het gedicht "*Marc groet 's morgens de dingen*". Je zag je vader vaak lezen en je moeder zocht goede boeken uit voor de kinderen. Je leerde jezelf lezen en zingen. In die huiselijke omgeving ontstond jouw goesting om zelf te schrijven.

Als goede raad gaf je me mee: "Wees een spons, het is nooit genoeg en nooit vervelend. Lees zoveel mogelijk. Hoor, zie, voel, of voel net niet." Wat ik ook leerde: dat schrijven discipline vereist, en dat het fijn is dat een gedicht liefst niet van de eerste keer begrepen wordt, zodat de lezer het steeds wil herlezen.

En dat is wat ik deed en doe: dichters lezen en herlezen. Hun levenswandel en hun gedichten. De mogelijkheden zijn oneindig en mijn dagen niet lang genoeg om me in elk van hen te verdiepen. Elke dag weer concurreert het ontdekken van dichters met mijn drang om zelf te schrijven.

Heb je al kladjes of gedichten of gebruiksvorwerpen die te maken hebben met je werk laten archiveren in het Letterenhuis? Ik zou het graag samen met jou ontdekken, net als het werk van de dichters die je aanhaalde.

Dit jaar kan ik niet langskomen voor een praatje met jou op de boekenbeurs, bij de stand van P, de uitgeverij die in mijn stoutste droom ooit ook mijn werk ontdekken zou, zodat mijn bundel kan pronken naast de jouwe. Dat zou pas geweldig zijn.

Een hartelijke groet,

Monique